

SACRIFICIS!

De uns dies ençà, els rotatius dels partits polítics, clamen perquè el poble faci sacrificis... d'acord, estimats, col·legas, vivim moments de prova, hores decisives i de dolor per el poble antifeixista, cal de tots, DE TOTS, el màxim de sacrifici però... DE TOTS, perquè solt passar casi sempre que sols es demana, s'exigeix, sacrificis al poble, a la massa productora, —l'eterna sacrificada per tots els estaments. D'acod col·legas polítics, Sacrifici!, cal infondre esperit de sacrifici a tot-hora, la lluita per la llibertat del nostre poble be s'ho mereix prou, però potser no estaria gens malament que vos recordeu que el poble ja de tota la vida que'n fa de sacrificis, que de des de el 19 de juliol no fa altra cosa, sino recordem, —jugarsho tot als carrers de Barcelona, Madrid, etc. Telefònica, Atarazanes, cuartel de la Montanya, etc... Sacrificis?

Més encara; vencer al feixisme quant el poder constituït havia fallat, fer recular l'exercit facciós més enllà de Bujaraloz, salvar Madrid, aixecar i fer prosperar l'indústria i l'Economia quan tots les abandonaren,... i sang, molta sang vesada generosament per la Llibertat del poble Iberic, que altres no saberen salvaguardar, tot això ha fet el poble, més encara? restringir el menjar, l'aliment i accelerar la producció. Tot per guanyar la guerra!

I si feiem balanç? que vos sembla estimats, col·legues creieu que tots els que desde el seu setial demanen, exigeixen del poble sacrificis sense mida, podrien demostrar haberne fet gaires?

Sacrificis? be, pero no oblidem els que porta fets ja el poble, i comencem a ferne tots, perquè sembla que's vulgui no sols oblidar els sacrificis del poble organitzat dintre les sindicals obreres, sino que inclús posats a oblidar, fins i tot s'obliden del valor que té l'obra que els Sindicats han portat a cap desde el 19 de juliol.

Cal guanyar la guerra, cal guanyar i assegurar la LLIBERTAT, —no ja la nostre, sino la dels nostres fills, la del poble Ibèric per sempre,—i per això no cal pas que's demani als obrers, a les Sindicals, sacrificis; sacrificis i més sacrificis,—que sense recordar-ho, sense demanar-ho,—els fan sobremanera desde el primer moment, sense regatejar, i sense queixar-se.

Sacrificis? molt be, estimats col·legues polítics, pero no confonguem el demanar sacrificis al poble per guanyar la guerra, amb buscar el sacrifici de una organització, i de una obra Revolucionaria, que malgrat tot es porta feta a gust del poble.

Sacrificis? Si, femlos tots però... els que defensarem la República en les jornades gloriuses del 19 de Juliol,—EL POBLE,—i els que a no ser per el POBLE l'haurien perduda.

La C. N. T. i la Cultura

La nostre Federació Local de Sindicats Unics, en assemblea general cel·lebrada el passat dia 15, tenim en compte que la Transformació Social, i l'Emancipació del Proletariat, serà factible tant com més el·levat siga el grau de Cultura, i discerniment del poble productor acordà la següent declaració:

«Tots els aprenents i meritoris que treballin en les Indústries i Comerços que radiquen a Vilafranca, tenen el deure de concórrer a les classes d'ensenyament de l'Ateneu Popular,—durant al menys—dos anys de llur aprenentatge.

Els Concells d'Empresa i Comitès de Control de cada Indústria o Comerç, seràn els encarregats de fer complir aquest acord i vetllaràn per-

que els aprenents i meritoris, assisteixin a les esmentades classes, essent aquesta assistència de caràcter obligatòria, perquè els aprenents i meritoris puguin treballar a les respectives Indústries i Comerços.»

Heus aquí com sense pretendre agabellar el Tradicionalisme de la Cultura nostrada, la C. N. T. demostra amb fets ben palesos, que sab donar la importància, i tot el valor que té, la *formació moral*, de les masses, i fins on arriba el seu amor a la Cultura—encar que sigui lliure i no Tradicional—i que es preocupa de que els obrers assolixin el nivell de capacitació que per llur desenvolupament necessiten, ¡ai-las! *quant i guanyaria la Cultura en general dels nostres infants, si s'obrés més amb fets com aquest, i amb menys Tradicionalisme.*

HELIOS

¡GUERRA!

¡Cuántas veces la hemos maldecido! ¡Quien no ha sufrido sus estragos! ¿Cuál es la madre que no ha llorado por ella? Nosotros los nacidos dentro de este siglo, hemos conocido, quien de cerca quien de lejos los estragos de la del 14-18 y sino otra cosa, hemos padecido sus funestos resultados.

Desde que terminó aquella horrible matanza, cuantas veces hemos leído los más duros apóstrofes contra la guerra; cuantas veces hemos maldecido los causantes de aquella y de todas las guerras, con cuanta fe, con cuanto entusiasmo hemos escuchado mítines contra ella, unas veces escuchando a quien explotando hábilmente el sentimiento del pueblo, su fogosidad anti-guerrera, y anti-militarista le proporcionaba un escaño parlamentario; otras veces hemos vibrado al unísono de las palabras de los luchadores del ideal, de los perseguidos, por todos los parlamentarios, que desde sus sítiales del gobierno, ordenaban el mantenimiento de la guerra marroquí, conservada a través de todos los tiempos por todos los Gobiernos que hemos mantenido.

Pero ¡ah! ¿quien habría sido capaz de pensar siquiera en esa Guerra de hoy? ¿Quien es lo bastante miserable, para alimentar en su mente semejante traición? ¿Quien sería lo suficiente cretino para vender su pueblo, y hacer que los hijos de ese pueblo, sus hermanos, se maten unos a otros, y los asesinen los extranjeros?

Y no obstante la traición se produjo, ha habido

esos seres miserables, cretinos, que para vergüenza de sus madres, si las tienen, han vendido su patria al extranjero y hacen asesinar sus mujeres, y sus hijos, y hay seres lo suficientemente indignos de pertenecer a la especie humana, que pueden contemplar impávidos la destrucción de su pueblo, y que financian esa destrucción y masacre.

Les delante tamaña traición, ante tan grande indignidad, que nosotros los eternos antimilitaristas, los abominadores de la guerra, que hemos sentido nuestro pecho henchido de belicosidad, y para defender la libertad de nuestro pueblo, para evitar la vergüenza de ver a nuestros padres, a nuestros hijos atados al yugo de la esclavitud, que el 19 de Julio del 36 gritábamos al pueblo, ¡A las armas! y al grito de la Libertad, nos lanzamos contra los reductos de la reacción y el fascismo.

Y fuimos nosotros, los mas firmes antimilitaristas de siempre; los que hemos hecho un postulado el predicar al pueblo contra la guerra contra todas las guerras, los que primero afirmamos, ¡Hay que hacer y ganar la guerra! ¡Hay que formar un Ejército!

Y hemos cooperado, con firmeza, y lealtad, no igualadas por nadie, a formar nuestro Ejército Popular i a organizar la guerra científicamente. Y somos nosotros, los anarquistas, y los libertarios, los hombres de la C. N. T. la F. A. I. y las J. J. LL. los que hemos dicho y afirmado—¡Hay que ganar la guerra! y los que decimos hoy—Hasta la victoria final, mientras quede un fascista! ¡Hasta su total exterminio!

Y lo decimos, lo podemos decir, porque somos la garantía máxima para el pueblo, que no habrá, no podrá haber componendas, de ninguna clase, triunfaremos y despues en la paz de la victoria, al cimentar con nuestro esfuerzo, el mismo que hoy produce lo necesario para el frente y la retaguardia, volveremos, con mayor ahínco, con más odio que nunca hacia esta palabra, que significa miseria, hambre, destrucción y muerte, a predicar a nuestros hijos explicándoles la horrible masacre, la horrenda tragedia del pueblo Ibérico, ¡Abajo la Guerra! ¡Abajo los mercaderes de la muerte! y les señalaremos a los responsables de tantas muertes, de tanta sangre joven derramada, a los que la provocaron, y a los que no la supieron evitar... Y diremos como tantas miles de madres ¡Guerra, maldita seas!

FÉLIX PROS

Al Govern no se li ha de demanar. Se l'ha d'ajudar

La guerra qu'el poble Ibèric sosté contra l'imperialisme invasor. La Revolució nostrada que fa via per assolir un món millor, ens mena a una acció despietada i de conjura, contra la Quinta Columna i el seu apèndix. L'especulador i demés conreadors del negoci clandestí

Les circumstàncies que concorren en la nostra guerra. L'ircontingut de llibertat dels homes i dels pobles. L'ir característiques de fonda transformació social, cultural i econòmica, fa que la conducta de tot el poble de la zona lleial respongui a aquesta consigna. Responsabilitat, Esperit de sacrifici i Disciplina col·lectiva.

El sentit de responsabilitat. L'esperit de sacrifici i la disciplina, però, ha d'ésser compartit per tot-hom siguin antifeixistes o be en fassin.

No pot continuar ni un dia més, que aquesta moral de guerra que imposa responsabilitat, sacrifici, i disciplina, sols sigui virtut obligada per els treballadors, per la classe productora.

Altres zones del moviment antifeixista i estaments que viuen dins la zona lleial, sinó per convicció, per obligació s'han de sotmetre al règim de privacions i molèsties que la guerra comporta.

No es lícit que en nom i existència del comerç lliure aquest prodigament faciliti a tota mena d'emboscats i agiotistes el que les masses laborioses els és indispensable per llur subsistència.

No es just que el que disposa de pesetes no li manques de res, mentre grans contingents del esforç del treball i del màxim sacrifici per la lluita començada el 19 de juliol i que no ha acabat encara hagin de suportar elles soles privacions a voltes superiors a llur esperit de sacrifici hi a llur moral combativa i de guerra.

Els comitès d'enllaç C. N. T. i U. G. T. i els del Front Popular Antifeixista sobre el particular tenen un assumpte previ a tractar que els proporcionaria contingut en el desenvolupament d'activitats pròpies.

Units els treballadors de les dues Centrals Sindicals contra l'especulació i el negoci clandestí aportarien col·laboració i ajut important en l'obra del govern.

El flagell del negoci clandestí s'ha fet tant intens que llur contagi adhuc a malmès la consciència dels mateixos obrers.

Molts de nosaltres el practiquem sens pudor ni

vergonya, la profeció d'especulador indecent és practicada entre nosaltres com una cosa lícita i normal.

El conreador d'aquestes activitats (per la conseqüència de la desmoralització col·lectiva) el veiem davant nostre disfressat de diferents formes. Ahir era el comerciant sense escrúpuls el que ens oferia productes a sobre preu el qual aprofitant-se de les circumstàncies mercadejava amb les nostres necessitats.

Avui aquest, es suplert pel nostre amic el company de treball, pel veí, pel familiar que viu en un altre poble.

Avui el corredor del negoci clandestí, es el pagès. L'obrer industrial. El municipi. La col·lectivitat. El revolucionari. El funcionari. — La malaltia, ja s'ha convertit en un autèntic *Flagell*.

Un sentiment col·lectiu del sentit de la responsabilitat podria facilitar una eficaç acció de neutralitzar primer, i desfer totalment més tart, la xarxa de mercaders indecents, que especulen amb el sacrifici i privacions de les masses populars que no regateigen fills, esforç, ni el que calgui, pel triomf de la causa que tanta sang costa al poble Ibèric. Un ajut incondicional a la Comissió Nacional de Proveïments s'imposa. L'hem d'otorgar sense reserves.

M. RALLÉ

Vilafranca, 7 - 2 - 38.

L'obra de la Beneficència Vilafranquina

De tots els vilafranquins és coneguda l'obra que de tant temps be fent la nostra popular institució benemèrita, sostenint en el seu si, els vilatans necessitats d'avançada edat i aquells infants de famílies necessitades, per això en moltes ocasions ha cridat al poble en demanda de la seva cooperació per tal de poder continuar practicant l'ajut als nostres convilatans i sempre, en tota ocasió, les juntes s'han vist secundades pels nobles sentiments expresats pels vilafranquins, però mai com ara és necessari aquell ajut noble, humà, en vers la nostra Beneficència Vilafranquina.

Avui i degut a l'anormal situació en que tots ens trobem, em vist augmentar considerablement el nombre d'assilats, ja que son a la ratlla dels 60 els que diàriament son assistits en els seus menjadors, aquesta xifra mai asolida, agreujat considerablement per l'encariment de les subsistències, fa que el seu capital de Reserva es veigi considerablement desminuit amb el perill del seu esgotament.

Es per aixó que avui novament la Junta Directiva i per mitja de la premsa local es veu en l'imperiosa necessitat de fer una crida al poble vilafranquí, demanat-li aquell ajut que amb tanta noblesa li ha prestat en altres ocasions.

Durant aquests darrers dies s'han rebut alguns donatius, i s'han vist augmentades les seves llistes per algunes col·lectivitats, cooperatives i Junes de Seccions de Sindicats locals, és d'esperar doncs que aquests donatius i aquests nous socis es veuran augmentats amb noves inscripcions, permeten així que la nostra Beneficència Vilafranquina pugui continuar l'obra social en tan bonhora instaurada en la nostra Vila.

La Junta Directiva

La immortalidadde la Lógica

Los dos polos de la vida humana: Anarquismo y Fascismo

(conclusión)

mayorías viven sin Estado autoritario, si con su proceder lo hacen necesario? Las ideas que componen el Anarquismo, no bastan con conocerlas, hay que sentir las, cuando los pueblos además de conocerlas las sientan, pasarán a ser una realidad, Entonces en vez de gobernarles bastará con administrarlos.

Ahora ataquemos al fascismo, porque así como la Anarquía merece analizarla y repasarla, el Fascismo más que criticarlo hay que aplastarlo por su brutalidad e intolerancia. Si querer que los pueblos de la noche a la mañana vivan la Anarquía es una locura, querer entronizar al Fascismo es algo más que locura. Los Pueblos lo que quieren es superarse ir adelante, y si alguien mediante el latigo o el engaño los hace retroceder o empeorar, es solo de manera temporal y transitoria.

Así como la Anarquía por la bondad de sus ideas, de su Todo, es menester divulgarla, por to-

dos los ambitos de la tierra, el Facismo que es simbolo de la tiranía, la bajeza y el latrocinio, hay que combatirlo y no cesar hasta darle muerte definitivamente.

Muchos son por desgracia los que bajo la etiqueta de la Libertad, de un disimulado liberalismo, caen en el mas abyecto libertinaje, el que lleva vida decrepita y viciosa, llena de bajezas, y de infamias, no es mas que un libertino, por mas que se tape con etiquetas de Libertad, de Democracia etc. Porque no basta llamarse libre para serlo. Si el Anarquismo emplea la violencia, es como defensa propia, y de la Libertad del Pueblo, jamas como venganza, o por mero medro personal. En cambio el facista es tan bruto que la usa como ofensa, y para atacar la Libertad del Pueblo, y no repara en medios para sojuzgar a quienes sienten ansias de liberación. Examinados los dos polos, debemos llegar a la conclusión de que si bien no es posible establecer de golpe y porrazo una sociedad absolutamente perfecta, es mas inutil aun pretender retrotraer al pueblo a las remotas épocas en que el hombre era una mula o algo comerciable a disposición del primero que quisiera comprarlo.

No hay ningún reloj que llegue a las doce sin pasar antes por las siete o las diez respectivamente.

F. MASSACHS

Les iniciatives de la nostra C. N. T.

L'ajut al nostre Hospital

Suma anterior, 13.659 ptes. La Popular, cooperativa de fusters, ebanistes i carrossers, 25 ptes. Isidre Hill, 50 ptes. Joan Trens, 20 ptes. Pura Jara, 25 ptes. Antonia Villega, 50 ptes. Cooperativa de Flequers, 21 ptes. Pere Busquet, 100 ptes. X. X. X. 500 ptes. Recaudant fins la data. 14.450 ptes.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

HOJOS DE AFEITAR

a precios sin competencia y de calidad insuperable, elaboradas por personal de reconocida capacidad técnica ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del Panadés. Despacho para la venta: Rosellón, 168. Barcelona.

A Z Y M O L

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penadés (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

Fábrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña. Tel. 87

AGRICULTORS:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat y ordi.

Cooperativa de Fusters, Ebanistes i Carrossers "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la Constitució n.º 39.

Subministre directe al públic

SOLIDESA

GARANTIA